

GIANG HỒ DẬY SÓNG

Tiểu Tà nhắc nhở:

– Chuyện không được chậm trễ, chúng ta phải đi trước một bước. Mọi người cứ thẳng hướng Đông Bắc. Nếu một ngày sau, các người chưa phát hiện được dấu tích gì, đồng thời ta cũng chưa về, thì các người cứ chờ đợi ở đó.

Minh Độ đại sư nói:

– Dương thiếu hiệp cứ an tâm! Chúng tôi biết lo liệu lấy.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy ta xin đi trước!

Dứt lời, Tiểu Tà giống như con linh xà, bơi lặn dưới nước không một tiếng động, phút chốc đã đi xa.

Tiểu Tà xuống nước như trở về quê hương thủy công của hắn. Thủy công của Tiểu Tà đã mang danh là Thiên hạ vô địch. Hắn bơi với tốc độ so với con thuyền còn nhanh hơn gấp ba lần, nên lũ cá dưới biển khó mà so tài với hắn.

Chỉ một giờ sau, Tiểu Tà đã phát hiện một tiểu đảo. Hòn đảo này núi đá rất nhiều, xung quanh đều có đá dựng lởm chởm. Tiểu Tà không bỏ qua cơ hội, lập tức tiến lên đảo, dò xét từng chút.

Không bao lâu, hắn đã tỏ ra thất vọng, chạy ngược về phía bãi biển. Nhưng hắn chợt phát hiện một tấm ván, chứng tỏ trên đảo từng có người. Tiểu Tà vui mừng cười lên, biết rằng có một số người chạy về Đông phương đã để lại di vật.

Hắn hít một hơi, nhảy ngay xuống biển, nhắm hướng Đông bơi đi. Kết cuộc, Tiểu Tà tìm được sáu tiểu đảo nhưng chưa có dấu vết gì mới. Cảm giác chưa thất vọng, Tiểu Tà tiếp tục dò theo đường biển.

Hắn rất thông minh, đợi đêm đến lần mò vào một tiểu đảo, đưa mắt quan sát chung quanh. Bỗng nhiên... Một giọng cười phá ra...

– Ha... ha...!

Chỉ thấy không xa xuất hiện một luồng bóng đen, giống như chân trời không sao. Nhưng hiện tượng này đối với Tiểu Tà đủ chứng tỏ điều gì rồi. Tiểu Tà vui miệng huýt sáo, nhảy xuống biển, bơi tiếp về phía có luồng bóng đen.

Hai giờ trôi qua, trước mặt Tiểu Tà nổi lên một ánh lửa, mỗi lúc một to hơn, và tiếng ồn ào từ ánh lửa đó truyền đến. Cuối cùng, Tiểu Tà trông rõ một con thuyền và những người trên đảo.

Bơi lần tới, Tiểu Tà thấy có đến ba con thuyền, trong bụng nghĩ thầm:

– “Ta có nên đục thuyền bọn này không nhỉ?”

Sau cùng, Tiểu Tà quyết định bảo tồn số thuyền này, vì cho rằng số người xấu chỉ là một ít những người cầm đầu, còn đa số là kẻ vô tội.

Tiểu Tà tiến đến gần, dùng phi đao kề vào cổ một tên, nói:

– Huynh đệ! Đừng sợ hãi! Chỉ cần người chịu hợp tác, bảo đảm người sống mãi trên đời này.

Người canh gác quá sợ hãi, nói nhanh:

– Đừng giết tôi! Người muốn gì tôi sẽ nói hết.

Tiểu Tà hài lòng nói:

– Rất tốt! Ta hỏi người tại sao phải dọn đến nơi đây?

Người canh gác nói:

– Bốn hôm trước chúng tôi đón được ba con thuyền có ba vị chưởng quan điều động chúng tôi phải dời ra đây.

Tiểu Tà hỏi:

– Những người đó còn ở lại đây không?

Tên canh gác đáp:

– Vẫn còn ở đây.

Tiểu Tà nghe nói, yên tâm hỏi:

– Chúng bay cai quản con tin, vậy họ đang ở đâu?

Tên canh gác chỉ tay:

– Tại hang núi mé trong.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Nơi đó có bao nhiêu người canh gác?

Tên canh gác nói:

– Khoảng hai mươi tên.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Các người chỉ tạm dừng chân nơi đây hay ở lại lâu dài?

Tên canh gác lắc đầu:

– Điều đó tôi không được biết.

Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Được! Người hợp tác rất tốt. Bây giờ người cứ tiếp tục canh gác, xem như không có xảy ra sự cố này.

Tên canh gác run giọng:

– Tôi hiểu rồi!

Tiểu Tà thâu hồi phi đao, hướng về hoang đảo phía trong chạy đi.

Tên canh gác từ nãy đến giờ giống như kẻ mất hồn, tim đập thành thịch.

– Một... hai... ba... bốn...

Tiểu Tà đếm được mười tám tên. Nếu một lúc mà thu phục cả bọn này e rằng xảy ra biến động, nên tìm cách ướm thử.

Hắn lợm một viên sỏi ném vào chỗ đối phương đang đứng.

“Bịch”

Hòn sỏi trúng ngay một tên Hắc y sát thủ, lập tức hắn chạy đi.

Nhanh như chớp, Tiểu Tà phóng người ra, bằng một động tác nhanh gọn, song chưởng tung ra, tên Hắc y sát thủ ngã gục trước ngọn phi đao.

Tiểu Tà lập tức thay đổi y phục, lấy quần áo của tên Hắc y sát thủ mặc vào chạy trở về chỗ cũ. Động tác rất nhanh đến nỗi không ai có thể ngờ được.

Một tên Hắc y sát thủ chạy đến, Tiểu Tà chỉ quơ tay một cái mũi phi đao đã găm ngay tại cổ, hắn chết không kịp la một tiếng. Tiểu Tà bắt tên này để dựa vào một tảng đá phía sau một gốc cây, không để ai phát hiện.

Cứ như vậy mà làm. Chẳng bao lâu mười một tên Hắc y đã nộp mạng dưới ngọn phi đao của Tiểu Tà. Vì quá khoan khoái, Tiểu Tà đột nhiên cười lớn lên:

– Ha... ha!..

Đến lúc chợt nhớ lại thì không kịp dừng.

Một tên Hắc y chạy tới hỏi:

– Phó bang! Người cười gì vậy?

Tiểu Tà nhìn tên Hắc y, nghĩ thầm:

– “Mẹ kiếp! Trong hoàn cảnh này tại sao ta lại cười được nhỉ?”

Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn không nao núng, vì bọn Hắc y chỉ còn lại bảy người. Hắn hướng vào tên cầm đầu Hắc y, nói:

– Người...

Rất nhanh chóng, Tiểu Tà bước đến.

Trong nháy mắt, ngọn phi đao trong tay Tiểu Tà đã chẻ thẳng người tên Hắc y từ trên xuống dưới.

Cũng may, số Hắc y sát thủ ở đây toàn là bị cắt lưỡi, nếu không hành động của Tiểu Tà đã bị bại lộ rồi.

Sáu tên Hắc y sát thủ còn lại chia nhau liên thủ vây đánh Tiểu Tà. Tiểu Tà quyết định phải cấp tốc hạ nhanh bọn này mới mong đạt kết quả.

Tay Tiểu Tà vung lia lia ngọn phi đao như những con linh xà, nháy mắt đã

giết chết hai tên Hắc y sát thủ. Thân mình lanh lẹ, kết hợp với thủ pháp ném phi đao, làm cho đối thủ không kịp trở tay. Chúng lần lượt bỏ mạng dưới những đường phi đao của Tiểu Tà.

Tuy bên ngoài hỗn chiến như vậy, nhưng bên trong các con tin bị cầm giữ vẫn không hề hay biết. Mỗi người đang theo dõi một cảm giác xa xôi.

Người thứ nhất Tiểu Tà muốn kiếm là Chu Lăng, nên sau khi đánh tan bọn Hắc y, Tiểu Tà xông vào tìm liền thấy Chu Lăng, lão già chần heo đang ngủ khì ở một góc hang đá.

Tiểu Tà gọi lớn:

– Lão ăn mày! Có Tiểu Tà tới đây rồi. Lần trước ta ra đây giải cứu lão nhưng bị chúng giả mạo. Hôm nay lão có thật là Chu Lăng không?

Chu Lăng nhìn Tiểu Tà một lúc, nói:

– Người là...

Tiểu Tà bị hỏi, nhớ ra bản thân mình đang bị mặt, nên nói:

– Là con, Dương Tiểu Tà!

Chu Lăng như nhớ lại, bỗng kêu lên:

– Dương Tiểu Tà! Đã lâu không gặp.

Ai nấy mở mắt thật to, cảm giác như không phải là sự thật.

Tiểu Tà sợ mọi người la to, đưa tay lên miệng nuốt một tiếng, nói:

– Đừng lên tiếng! Tôi sẽ khôi phục công lực cho các người.

Tiểu Tà biết thời gian không còn nhiều, nên nhanh chóng dùng kim châm độ huyết và phục hồi công lực cho Chu Lăng.

Tiểu Tà đã từng uống qua “Cửu linh chi” nên công lực rất thâm hậu, nhanh chóng truyền nội công cho Chu Lăng. Chẳng bao lâu, Chu Lăng hoàn toàn bình phục, vui mừng đến trào nước mắt, nói:

– Dương Tiểu Tà đây sao?

Tiểu Tà nói:

– Đến lượt người khác!

Tiếp đến là Thiên Trì lão nhân, Tinh.... Tử, Vĩ Diệt Huyền, Quan Ngạo Thiên... Không đầy ba tiếng đồng hồ, Tiểu Tà đã khôi phục công lực cho mười mấy người.

Cũng tại giờ này, một bọn Hắc y khác đến đổi phiên gác. Bọn chúng thấy vậy nhanh chóng rút trường đao bao vây hoang đảo. Tiểu Tà rất an tâm vì thấy con tin công lực đã hồi phục nên không để ý đối phó với bọn Hắc y sát thủ mà chỉ cười ngạo nghễ, nói:

– Các người hãy chấm dứt vai trò Hắc y sát thủ này đi! Các người nên tìm

đường trốn chạy, vì công lực các con tin đã được phục hồi. Nếu không sợ chết các người cứ thử tiến lên.

Chu Lăng vũ động đôi tay, chạy tới, đặc ý nói:

– Mẹ kiếp! Lão già này ở không mười mấy năm, thử xem hôm nay công lực có thay đổi chút gì không?

Một tên Hắc y sát thủ vẫy tay:

– Lên!

Dứt tiếng, đã có mấy tên Hắc y sát thủ giáp chiến với Chu Lăng. Chu Lăng bị mười mấy năm giam cầm khổ sở, nay có ý giải sầu. Thân mình lão giống như một con đại bàng tấn công vào bọn Hắc y sát thủ.

Rõ ràng võ công của Cái Bang quả nhiên siêu việt.

Mấy con tin chưởng môn còn lại cũng không chịu thua, cùng một lúc xông tới tấn công bọn Hắc y. Mỗi người đưa ra một chiêu khiến bọn Hắc y sát thủ không sao chịu nổi. Chỉ loáng mắt bọn này đã bị hạ.

Mấy tên Hắc y còn lại sợ hãi, không dám tiến thêm một bước. Bỗng nhiên một tiếng cười từ trên không vang tới. Trước mắt Chu Lăng đã đáp xuống hai bóng người, cùng với một lão tóc bạc “Độc thủ”.

Tiếng cười vừa phát ra chính là của lão tóc bạc “Độc thủ” này.

Tiểu Tà nhìn thấy, nói:

– Ta cứ tưởng ai, thì ra là Ó Trảo Nhân Ma Ngụy Kiếm Sầu!

Chu Lăng nghe đến Ngụy Kiếm Sầu, một tên trong bọn Cửu Ma Chỉ Nhất, cũng giật mình, nói:

– Ngụy Kiếm Sầu! Ta với người không thù oán, nhưng hôm nay ta phải đòi lại công đạo võ lâm. Ta với người thí mạng xem sao?

Ngụy Kiếm Sầu cười ngạo:

– Chu Lăng! Người tưởng người được hồi phục công lực là ta sợ người sao? Hôm nay trong các người, không ai thoát khỏi nơi đây được đâu.

Chu Lăng cả giận:

– Câm miệng!

Song chưởng của Chu Lăng vung lên, đánh ngay về phía Ngụy Kiếm Sầu, cố tình dùng một chiêu giết tên ác ma.

Nhưng sau lưng Ngụy Kiếm Sầu đã xuất hiện hai cao thủ Hắc y phóng tới đỡ. Tiếp theo một trên một dưới phản công Chu Lăng.

Chu Lăng không ngờ hai tên Hắc y hỗ trợ Ngụy Kiếm Sầu võ công lại cao siêu như vậy, nhưng bản thân lão nhờ mới nhận được công lực của Tiểu Tà, phát huy với “Giáng long thập bát chưởng” liên tục đưa ra, làm cho hai tên Hắc y sát

thủ phải khó khăn lắm mới đỡ nổi, thậm chí phải thối lui.

Lần này Chu Lăng tập trung nội lực đánh ra, hai tên Hắc y hộ vệ liên tục bị thối lui bảy tám bước. Nhưng chúng chỉ nhượng bộ hai chiêu, rồi lại trở về nguyên vị.

Chu Lăng sợ hãi. Lão không thể tin với hai chiêu này không hạ nổi địch thủ, thậm chí địch thủ còn ngang nhiên tấn thủ. Chuyện xảy ra như vậy khiến lão phải suy nghĩ.

Tiểu Tà kêu lên:

– Chúng nó luyện phép “Tử thi ma công” không máu, không hồn, không ăn cơm, chỉ uống thuốc mà sống. Không dễ gì đối phó.

Ngụy Kiếm Sầu đặc ý, nói:

– Tiểu quỷ! Người còn biết gì về công lực lợi hại của Hắc y sát thủ nữa không?

Tiểu Tà cười:

– Lão quỷ! Người chờ một chút, ta muốn nói chuyện với bọn bộ hạ của người! Người hãy đứng sang một bên có được không?

Ngụy Kiếm Sầu lớn lối:

– Có gì mà không dám? Ta để cho người trước khi chết được nói lời trần trối.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được rồi! Các vị thuộc hạ Thần Võ Môn! Hiện nay Thần Võ Môn đã bị ta hủy diệt rồi, các vị không cần nghe lệnh bọn Hắc y sát thủ mà bỏ mạng vô ích. Ta trước tiên đối phó với Ngụy kiếm Sầu, sau đó sẽ thu nhận các người trở về chánh nghĩa.

Nói câu này Tiểu Tà đã chia rẽ bọn thuộc hạ Thần Võ Môn với bọn Hắc y sát thủ cho nên bọn thuộc hạ Thần Võ Môn âm thầm chờ đợi kết quả cuộc chiến, ai thắng sẽ hòa theo.

Ngụy Kiếm Sầu hét to:

– Dương Tiểu Tà! Chuyện người muốn nói đã nói hết rồi. Hãy chuẩn bị chịu chết đi.

Tiểu Tà quay về phía các Chưởng môn con tin, hô:

– Các vị Chưởng môn! Tiến lên!

Chu Lăng và vài ba Chưởng môn đồng tiến lên, chỉ để lại mấy người chưa phục hồi công lực. Toàn lực lượng họ được mười mấy người, cùng một lúc thi triển công phu nhắm vào bọn Hắc y sát thủ công đến.

Trong nháy mắt, bóng kiếm lượn qua, lóe sáng đầy trời, phong quang biến đổi. Hai bên giao chiến rất dữ dội.

Thời gian trôi qua, Tiểu Tà hạ được hai tên Hắc y sát thủ Tây Vực võ công rất cao, công lực uyên thâm, Tiểu Tà nhất định phải giết chúng để đền lại tội ác. Còn lại mấy tên kia, xem ra võ công tầm thường, hình như chỉ hành động vì bức xúc trong cuộc sống.

Trong giao tranh, Tiểu Tà cố ý xử lý nhanh chóng xác chết của những Hắc y này, không biết với dụng ý gì. Phi đao của Tiểu Tà liên tục xé trên đùi trái của hai xác chết Hắc y. Lợi dụng cơ hội này, một tên Hắc y đã dùng dao chém trúng lưng Tiểu Tà, rạch một đường dài hơn bảy tấc, khiến Tiểu Tà đau thấu xương.

Tiểu Tà cắn răng nhịn đau, hét to:

– Giết!

Phi đao tiếp tục phóng vào tên Hắc y, chặt làm ba khúc.

Tiểu Tà thở ra một hơi dài, chân bước liểng xiểng, muốn ngã xuống đất.

Bây giờ còn lại mấy tên Hắc y sát thủ hợp lực với Ngụy Kiếm Sầu, tiếp tục giao tranh.

Thế cuộc rất chênh lệch. Ngay bản thân Ngụy Kiếm Sầu lúc này đã cụt hết một cánh tay, mà phải đối phó với một loạt Chưởng môn cao thủ, dù cho là “Ố Trảo Thần Ma” lợi hại đến đâu cũng không thể duy trì nổi cuộc chiến.

Bỗng nghe:

– Bùng!

Một tiếng kêu tiếp theo, Ngụy Kiếm Sầu miệng rỉ máu tươi, té ngã xuống đất.

Tiểu Tà thấy kẻ địch nguy hiểm đã bị hạ, quay sang bọn thuộc hạ Thần Võ Môn, nói:

– Các người được giải thoát rồi, Bây giờ các người có thể an tâm ngủ một giấc, không cần gác nữa.

Bọn thuộc hạ Hắc y thấy những kẻ đầu não đã bị trừ khử, nên cũng không dám hợp công, từ từ rút lui hết.

Tiểu Tà thấy thái độ bọn chúng như vậy cũng an tâm, chạy đến trước mặt Chu Lăng, hồ hởi nói:

– Lão ăn mày thật là giỏi à!

Chu Lăng vỗ vai Tiểu Tà, nói:

– Tiểu huynh đệ! Cũng may là có người.

Hai người tâm đắc, ôm nhau cười rất lớn.

Hôm sau trời vừa hừng sáng Tiểu Tà đã thức dậy, lên núi lượm một số củi khô chất thành đống rồi đốt lửa, khói trắng bay ngất trời, cốt làm hiệu cho thuyền biết đường cập đến.

Không lâu, các vị Chưởng môn đã thức dậy, Tiểu Tà vỗ giơ tay reo vui:

– Các vị lão tiền bối đã tỉnh dậy rồi!

Chưởng môn Cái Bang Chu Lăng tinh thần rất sảng khoái, nói:

– Đa tạ tiểu huynh đệ giúp đỡ, nếu không giờ đây chúng ta không biết ra sao nữa!

Tiểu Tà cười nói:

– Xin quý vị đừng khách sáo. Quý vị muốn ở lại đảo sinh sống hay muốn trở về với môn phái mình để khôi phục võ lâm?

Các Chưởng môn đều nói:

– Có Dương thiếu hiệp xuất giang hồ thì chúng tôi còn e ngại gì mà không trở về khôi phục môn phái?

Lúc đến đây Tiểu Tà đã cố ý giữ lại ba con thuyền tại bến, nên lúc này mọi người liền sử dụng để trở về đất liền.

Chỉ còn Khiên Nguyên đại sư, Võ Đang, Thái Sơn, Quân Sơn thì còn bận rộn, lo chôn cất một số xác chết của bọn Hắc y trên đảo nên chưa kịp xuống thuyền.

Giữa lúc đó, Tiểu Tà nhìn xa xa có một bóng thuyền lơ lờ trên mặt biển, lập tức vận nội công, hú lên một tiếng lớn.

Tiếng hú được đáp lại từ xa.

Tiểu Tà đặc ý nói:

– Người trên thuyền đã đáp lời rồi.

Thuyền từ từ chạy đến và tấp vào mé đảo.

Có tiếng nói:

– Tiểu Tà Bang chủ sao rồi? Xin mời xuống thuyền hết!

Đó là tiếng nói của Tiểu linh.

Tiểu Tà mừng rỡ, đáp vội:

– Tiểu Linh! Cha của em ở đây.

Tiểu Linh vội nhảy xuống thuyền, hỏi:

– Tiểu Tà! Cha nuôi của em?

Nói chưa hết câu, nước mắt đã chảy dài.

Tiểu Tà gật đầu, ra vẻ thống khổ, bần tánh của hần hay điều cốt, khoái chọc ghẹo Tiểu Linh, song gương mặt chẳng để lộ chút gì dối trá.

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Cha em giờ này đang ở đâu?

Càng hỏi nước mắt Tiểu Linh càng tuôn như mưa.

Tiểu Tà không nỡ đùa cợt nữa, dẫn Tiểu Linh chạy nhanh về hướng Chu

Lăng.

Tiểu Linh đôi mắt sưng sờ, kêu:

– Cha!

Chu Lăng cần nhần:

– Làm gì ồn ào thế? Sao không cho ta ngủ một chút?

Vừa nói, Chu Lăng vừa ngồi dậy.

Tiểu Tà và Chu Lăng bốn mắt nhìn nhau tỏ ý muốn ghẹo Tiểu Linh.

Tiểu Linh đôi mắt mở to, giật mình nói:

– Cha! Tại sao cha lạnh nhạt với con gái?

Chu Lăng cố làm ra vẻ lạnh lùng:

– Con gái?

Tiểu Linh ngơ ngác quay sang Tiểu Tà dùng tay đánh thùm thụp.

Tiểu Tà làm bộ né tránh, thối lui lại, cười ha hả.

Chu Lăng can:

– Con gái à? Thôi bỏ đi! Ai bảo con không mang rượu thịt đến đây cho cha.

Ông ta âu yếm vỗ đầu Tiểu Linh, nói:

– Không ngờ con gái ta hôm nay hiền và xinh đẹp quá. Kỳ này Tiểu Tà chết chắc rồi.

Tiểu Linh mắc cỡ, chu miệng nói:

– Cha! Con rất nhớ cha, không ngờ cha còn giả bộ gạt con.

Tiểu Tà xen vào:

– Tiểu Linh! Anh đã bảo em đừng khóc mà, anh đã đến cứu làm sao lão ăn mày gặp chuyện không hay được.

Tiểu Linh háy mắt nói:

– Biết như vậy sao anh còn chọc ghẹo người ta!

Chu Lăng xua tay:

– Thôi! Được rồi con gái! Đừng cãi vã với Tiểu Tà nữa! Chẳng qua trong lúc con mừng vui, Tiểu Tà cũng góp vui mà thôi. Hàn Trúc có mạnh khỏe không?

Tiểu Linh nũng nịu:

– Thưa cha, Hàn huynh vẫn mạnh khỏe và rất nhớ cha. Bây giờ cha trở về, Hàn huynh nhất định rất vui mừng.

Chu Lăng thở một hơi dài:

– Gần hai mươi năm qua Hàn Trúc chắc chắn chịu nhiều khổ cực với môn

phái. Tiểu Linh, hãy lại đây cho cha xem con gái cha thế nào?

Tiểu linh nhanh chóng vui vẻ trở lại. Nhưng Chu Lăng cứ chăm chú nhìn nàng, làm Tiểu Linh ngạc nhiên, hỏi:

– Tại sao cha lại nhìn con như vậy?

Chu Lăng cười:

– Con gái của ta nay lớn khôn, xinh đẹp như vậy, làm sao cha không chú ý? Có lẽ nay mai người ta rước đi, cha không còn nhìn được nữa.

Tiểu Tà nhanh nhẩu nói:

– Lão ăn mày cứ yên tâm! Con gái của lão ngoài tôi ra không ai dám cưới đâu. Rất tiếc nàng chưa chịu gieo cầu để kén phò mã.

Chu Lăng lo lắng hỏi Tiểu Linh:

– Có chuyện gì không ổn sao?

Tiểu Linh phụng phịu:

– Cha! Đừng nghe Tiểu Tà nói bậy!

Tiểu Tà giễu:

– Nếu em đồng ý chịu gieo cầu kén phò mã thì anh gấp rút đi loan báo cho mọi người biết.

Tiểu Linh e thẹn, mặt đỏ lên.

Chu Lăng xí xóa:

– Thôi được rồi! Đợi ta trở về Cái Bang thì sẽ tính mọi việc. Nơi đất liền mọi người đang chờ chúng ta đó.

Dứt lời, mọi người cùng cất bước xuống thuyền.

Mọi người đã đủ mặt, thuyền từ từ rời bến.

Ba ngày sau, Thiếu Lâm Tự đánh lên hai bốn tiếng chuông. Đây là lần thứ hai Thiếu Lâm báo tin. Lần trước là báo tin nguy cơ, lần này là báo tin lành.

Tiểu Tà và đồng bọn đến Thái Hồ để ăn uống.

A Tứ hỏi:

– Tiểu Tà Bang chủ! Anh muốn đến đây làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên phải có chuyện làm. Không phải người đã cho ta biết Giang Chấn Vũ đang lén lút tại vùng lân cận Thái Hồ sao? Đêm nay ta phải bắt hắn giết đi.

A Tứ nói:

– Nhưng Thái Hồ bao la, làm sao tìm được hắn?

Tiểu Tà dứt khoát:

– Chúng ta cứ đến nơi hấn ở để chờ. Biết đâu tại đó chúng ta sẽ tìm ra đôi chút manh mối.

Lúc này chợt có hai tên đại hán bước vào, ngồi vào bàn kế cận.

Tên đại hán áo tím nói:

– Lão nhị! Chúng ta tuy không phải danh môn chính phái nhưng sống đến nay chưa bị ai đoạt mạng thì cũng là vui rồi. Anh có nghe chuyện Bang chủ Cái Bang không?

Câu nói này làm cho Tiểu Tà và A Tứ rất chú ý, cả hai liếc mắt nhìn hai gã đại hán, cố ý dò xét.

Tiểu Linh thoáng nghe hai người này đề cập đến Cái Bang nên cũng để tâm lắng nghe câu chuyện của họ.

Tên hán tử áo tím tiếp:

– Cái Bang mấy năm gần đây gặp nhiều tai nạn. Cách đây không lâu xuất hiện một Bang chủ giả, bị Dương Tiểu Tà phát hiện. Sau đó trưởng lão Cái Bang Lạc Tốt Giả hạ lệnh giết đi. Cũng may là tiểu Bang chủ Hàn Trúc thông minh mới duy trì được môn phái. Hôm qua nghe nói Bang Chủ là Chu Lăng trở về rồi. Không ngờ hôm nay lại có tin lão bị người ta giết. Thật không hiểu là chuyện gì đây nữa?

Tiểu Linh nghe xong, mặt mày tái nhợt, đôi mắt phờ ra như người mất hồn. Tiểu Tà thấy vậy nhanh tay điểm ngay huyệt mê của Tiểu Linh, quay sang A Tam:

– Coi chừng Tiểu Linh!

Dứt lời, bỏ mặc Tiểu Linh cho A Tam, phóng một bước dài đến trước mặt hai đại hán, hỏi:

– Hai vị mạnh khỏe không? Tại hạ chính là Dương Tiểu Tà.

Hai gã đại hán giật mình, vì trước đây đã nghe danh Tiểu Tà, bỗng nhiên hôm nay lại xuất hiện trước mặt.

Cả hai vội đứng dậy, sợ hãi như gặp phải một hung thần.

Tiểu Tà trấn an:

– Xin hai vị bình tĩnh kể cho tôi biết tại sao Bang chủ Cái Bang bị giết?

Hán tử áo tím nói:

– Chúng tôi không phải là người của chính phái, chúng tôi chỉ nghe người ta nói lại, không biết hư thực ra sao?

Tiểu Tà khoát tay:

– Không sao! Quý vị chỉ cần nói lại những điều đã nghe được.

Hán tử áo tím nói:

– Anh em chúng tôi trong giang hồ thường gọi là Tường Kim Nhị Hồ. Đêm hôm qua, chúng tôi đi ngang qua Hồ Bắc, thấy không ít đệ tử Cái Bang, hình như đang truy nã hung thủ. Sau này nghe nói Bang chủ mới về hai ngày thì bị giết, chúng tôi chỉ nghe được chừng đó thôi.

Tiểu Tà thở dài, nghĩ thầm:

– “Không ngờ sự cố xảy ra nhanh như vậy.”

Vẻ mặt nặng trĩu đau buồn, Tiểu Tà chấp tay cam ơn hai hán tử rồi quay về bàn, bảo A Tứ:

– Người đi mượn một cỗ xe ngựa! Chúng ta đến Quần Sơn.

Không lâu, A Tứ trở về, nói:

– Tiểu Tà! Xe đến rồi!

Tiểu Tà bỗng Tiểu Linh từng bước rất chậm đưa ra xe, và nói nhỏ:

– Tiểu Linh! Em thật khổ! Mới gặp lại cha thì đã biệt ly. Lần này anh không cách nào để giải cứu được rồi. Em phải can đảm lên một chút!

Tiểu Tà cảm giác như mình thiếu năng lực.

Xe ngựa chạy rất nhanh, lòng Tiểu Tà còn gấp hơn nữa.

Đoạn đường đến Quần Sơn rất xa, dọc đường họ phải thay ngựa đến ba lần mới đến được Hồ Động Đình.

Tiểu Tà vừa xuống xe đã cảm giác nơi đây có sát khí. Tuy vậy, hắn vẫn thản nhiên bỗng Tiểu Linh chạy đi.

Giữa lúc đó, có ba tên ăn mày chạy theo, nói:

– Dương Tiểu Tà! Hãy theo chúng tôi đi về hướng này!

Nhận ra đệ tử Cái Bang, Tiểu Tà liền theo chân đến Quần Sơn.

Vừa bước vào đã thấy nơi tiền sảnh được bố trí thành linh đường, nhang khói nghi ngút.

Hàn Trúc thấy Tiểu Tà đến, vừa khóc vừa nói:

– Tiểu Tà! Anh đã đến đấy ư?

Tiểu Tà giao Tiểu Linh cho Hàn Trúc, hướng về A Tứ, nói:

– A Tứ! Đốt nhang!

Tiểu Tà cầm mấy nén nhang, lòng đầy thương cảm, nói:

– Lão ăn mày! Không ngờ duyên phận chúng ta đến đây là dứt. Quả đã có người giết lão. Tôi nhất định tìm ra hung thủ để báo thù.

Sau khi đưa Tiểu Linh vào Hàn Linh phạn, Hàn Trúc trở lại linh đường.

Tiểu Tà hỏi:

– Hàn huynh! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hàn Trúc rầu rĩ:

– Hôm trước vào canh ba, tại Hàn Phong lâu, cha ta đang thưởng nguyệt, bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết. Ta chạy tới thì phát hiện mặt mũi cha ta bị cắt tan nát, chết rất thê thảm.

Tiểu Tà nói:

– Tôi có thể xem qua thi thể của Chu Bang chủ hay không?

Hàn Trúc đáp:

– Được chứ! Tôi hy vọng Dương thiếu hiệp sẽ tìm ra một chút manh mối trên thi thể cha tôi.

Quan tài được mở ra, Tiểu Tà quan sát kỹ từ đầu đến chân Chu Lăng.

Hàn Trúc hỏi:

– Tiểu Tà! Anh phát hiện được gì chưa?

Tiểu Tà gật đầu:

– Được chứ! Mặt của cha anh bị người ta dùng thủ pháp “Trấn thủ pháp” kích trúng. Chỉ một chưởng đã bỏ mạng. Trên trán không để lại dấu tích. Người này dùng tay trái xuất thủ. Ngoài ra không còn manh mối nào khác.

Hàn Trúc hoang mang:

– Ai có công lực ghê gớm như vậy? Không lẽ là Võ Si?

Tiểu Tà nói nước đôi:

– Rất có thể! Nếu mấy ngày nay các Chưởng môn phái liên tục bỏ mạng thì chắc là do Võ Si rồi.

Hàn Trúc cắn răng căm hận:

– Tên trời đánh này! Cái Bang không bắt hãn chặt thành trăm mảnh thì không làm người.

Không lâu, Tiểu Linh tỉnh lại thấy mình đang ở trong Hàn Linh phạn, biết Tiểu Tà đã đưa nàng về Cái Bang.

Bên ngoài rộn ràng, Tiểu Linh chợt nhớ đến chuyện mấy ngày qua, vội chạy đến linh đường, nơi đang có đủ mặt mọi người.

Nàng hỏi Tiểu Tà:

– Cha em chết thật rồi phải không anh?

Tiểu Tà đau xót:

– Em...

Tiểu Linh nước mắt chảy dài, gục đầu vào ngực Tiểu Tà, nức nở.

o O o